

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

ΣΠΙΝΑ ΜΕΛΑ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ
ΕΚΒΑΙΝΕΙΤΑΙ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)—'Ο Προκόπης ο Κολασούζος, βέρος Πειραιώτης, έχει την ταβέρνα του στο λιμάνι, στα Καρβουνιάρικα, και δουλεύει καλά και ζή άνετα, δέξα ναχη ο Θεός! Δεν πουλάει όμως μοναγά κρασί. Γιά να βγάξη τα στραβά ξέρωα, προσοφλεί και συντάξεις

κι' εύκολύνει διάφορες φτωχογυναικοφλες. Μιά από τις χήρες αυτές σσηνή κι' ώμορφη, τή συμπαθεί στο τέλος, τήν έρωτεύεται και τήν ζητάει να γίνη γυναίκα του. Ή άπροσάτευτη ή χηρούλα δέχεται. Γίνεται ο γάμος, ο Προκόπης άποχτάει κι' ένα παιδί, τόν Γιάννη, μιά δέν είν' εύχρισμένους. Ή γυναίκα του λυώνει σιγά-σιγά, μαραινεται και τού πεθαίνει. Κι' ο Προκόπης άρροισίνεται πειιά στο παιδί του, τόν Γιάννη του, τόν καμάρω του. Τόν στέλνει στο σχολείο κι' είνε γι' αυτόν πατέραμαζού και μάνα. Τή νύχτα ατέη ο Προκόπης κοιουοπίνει με τούς φίλους του στήν ταβέρνα του και τούς λέει τά παράνοια του. Έχει μετανουώσει πού σπουάσε τόν παιδί του κι' έγινε έτσι άφορη ή πάρη τόν μυαλό του άερα και νά τόν ριζή στα μεγαλίδια. 'Ο Γιάννης έχει γυρισει τώρα άπ' τήν Εβρώπη, έχει έκθέσει ύποψηφιότητα γιά βουλευτής. Καλοπαντρεύεται, μπιχέ τον καλό κόσμο. Τή βραδυά ατέη ο νέος πηγαίνει και βλέπει τόν πατέρα του στήν ταβέρνα, και τού προτεινεί να κλείσει τόν μαγαζί του και νά πάη να ζήση κι' αυτός με τον καλό κόσμο. 'Ο Προκόπης άρνεϊναι στήν άρχή, άγριτεύει, αλλά στο τέλος δέεται.

ποσει όμως νά βοηθήση κι' αυτός. Ήταν άνάγη νά έκσμη γλήγορα με τά πρόσρημα, μ' όλα τά περισρήμα' και νά τούς άκολουθήση σε δυό, σε τρεις μέρες. Άν ήταν άνατό, σ' ένα ταξίδι ετάρουτο. 'Ο Προκόπης έφερε κάποιες δυσκολίες στήν άρχή. Δεν είνε ταξιδεύει ποτέ... Μά στο τέλος δέχηκε. Μονάχα πού ώρτησε δειλά: — Μά πού θά πάμε, παιδιά μου;

Δέν τού ειλαν. Τό κρατήσανε και τούτο μυστικό. 'Οταν, τέλος, μείνανε σύμφωνοι γιά όλα, καληνύχτισαν τόν Προκόπη. Τόν άφρσαν στο μαγαζί και φάνανε. Θά τόν έναβήσανε πάλι τήν άλλη μέρα, τόν μεσημέρι. 'Ο Προκόπης έβαλε τόσα τά δυνατά του να τελειώνη με τήν ταβέρνα. 'Ο Καραμανώλης, ο Ποριώτης, τού τή γύρευε από καιρό. Τόν ασάνεζε, συμφώνησαν: Τού τή νοίκισζε, όπως βρισκότανε, γιά ένα χρόνο. Θά τού πλήρωνε μονάχα δυα βαρέλια κρασί θά ξόδευε. Κι' ύστερα θά βλέπανε τί θάκαναν. Σε τρεις μέρες ο Προκόπης έφρυνε νύχτα με τόν σιδηρόδρομο, από τόν σταθμό τής Λόρισης, με τή Ριρή και τόν Γιάννη. Μονάχα όταν ξεκίνησε τόν τραίνο τουπάνε πώς πάνε στή Θεσσαλονίκη.

Κι' άρχισανε να τού ξηγηούν τόν σχέδιο τής Ριρής. Ήτανε μιά ξέγγιχη πολύ παράξενη, πού κάθε λίγο τήν άλλάζε, γιά να μιλουέμε μεταξύ τους γαλλικά. Έπειτα έπαλοουδοσαν... 'Ο Προκόπης ζαλιότηκε γλήγορα: 'Από τόν τραίνο, από τις κουβέντες, άπ' όλα. Κι' άποκοιμήθηκε βαθειά. Ξύπνησε άμα ζύγωναν στή Θεσσαλονίκη. Μ' όλο τόν ύπνο είνε νουωθε τόν εαυτό του πολύ κουρασμένο. Μιά πίκρα μεγάλη άρχισε να τόν ποτίζη, να πενάη ως τά φυλλοκάδια. Άπ' όλες τις κουβέντες πού είνε άκούσει ως τή στιγμή ατέη ένα συμπαράσημα έβγαζε: 'Οχι τόν θέλανε και... δέν τόν θέλανε. Τήν ίδια στιγμή τόν θέλανε και τήν ίδια στιγμή δέν τόν θέλανε. Τόν θέλανε γιά τή δική τους άνάγη, γιά τή δική τους δουλειά και δέν τόν θέλανε καθόλου, από τόν άλλο μέρος, γιαι τόν σέρνανε τώρα στή Θεσσαλονίκη γιά να τόν άλλξουν... Με μεγάλη του έκπληξη είνε ιδή να μάξουσε στή μεγάλη κάμαρη τού ξενοδοχείου, πού τόν έγκαταστήσανε, ένα μεγάλο μπασίλο, μιά «μάλ-άμπουφάρ», δυό καπελλιέρες πέτινες και μιά θήκη με κάτι παράξενα μπιστουάκια, πού δέν ήταν άλλο από «κλάμπς» τού γκολφ. Τόν παραδίδσαν σε μιά καμαριέρα να τόν «φροντίση». Και τής δίδσανε μιά άντρίκια πυτζάμα, μεταξωτή, να τού φρέση. Έκείνη όμως τήν άφρση στο κρεβάτι, κατά τά ποδάρια, κι' ούτε φάνηκε πειιά. 'Ο Προκόπης άπόμεινε μονάχος με τούς στοχαμοούς του και με τήν πίκρα του. Έβγαλε τά ρουχα του σιγά-σιγά, τά κρέμασε σ' έναν «καλόγερο», ποτάνε πλάι στο κρεβάτι, έβγαλε από τήν παλιά του χλιούεφτισμένη βαλιτζά εναν άσπρο, μάλλινο, σκούφο, ύποκτης καθαριότητας, τόν φόρεσε κι' έπεσε να κοιμηθή, μαζεμμένους, σάν να φοβότανε μη λερώνη τά πολυτελέστατα σκεπάσματα. Δέ μπορούσε να κλείση μάτι. Έφρυνε και ξανάφρυνε στο τού τόν λόγια τής νύφης και τού γιου του. Κι' άν ύποθέσουμε πως δεχότανε να κάμη αυτά πού τού λέγανε, θά μπορούσε τάχα να τά καταφέρη;

(Συνέχεια έκ τού προηγουμένου)

— Μά βέβηαι... είνε ή Ριρή; Δέ μπορούμε να τόν μεταμορφώσουμε στήν 'Αθήνα. Θά τόν μωρικόουν. Έλα, δέν πρέπει να χάνουμε καιρό!

Και, φορτώντας γλήγορα τόν καπέλλο τής, τόν τράβηξε κάτω σε' αυτόκίνητο πού περιεμε στήν πόρτα. Σε λιγάκι παίρνανε, μ' όγδόντα χιλιόμετρα, τή λεωφόρο Συγγρού.

— Θά διώξουμε τόν θυμωρό—Είστε στόν άντρα τής—κι' όλη τήν ύπορησία πού τέρει γιά θείο μακρονόο... 'Ολους, όσοι θά μπορούσαν να τόν άναγνωρίσουν... Θά ιδής, Ζάν, πώς έβρω να κάνω τις δουλειές μου... Δέν πρέπει να τού δίδουμε καιρό να σκεφθή. 'Όλη μας ή έπιτυχία θά είνε να τόν άρπάξουμε, να τόν άπαγάγουμε... να τόν βάλουμε μπροστά σε τετελεσμένα γεγονότα! Ή πρώτη σου δουλειά είνε να τόν βάλēs νά ύπογράφη τήν αίτηση στόν πρόεδρο γιά τήν άλλαγή τού ονόματός του.

— Καλά, καλά, είνε ο Γιάννης με κάποια νευρικότητα...

Κι' ή κουβέντα εξακολουθήσε στόν ίδιο τόνο τής βιασύνης, ώσοτ φτάσανε λιγά βήματα έξω από τήν ταβέρνα. 'Ο Προκόπης είνε κατεβάσει τά ρουλά. Δεν είνε όμως άμόμη γυριει στο πατάρι να κοιμηθή. Είνε γίνε μέσα του μιά μεγάλη κι' άπότομη άλλαγή. Ή έπιμονή ή ή αντίσταση ποίχε δειξεί στο Γιάννη, εδω και λίγες ώρες, είνε σαρωθή. Και τώρα άλλο δέ συλλογιότανε, παρό πως θά τελειωνε γλήγορα με τήν ταβέρνα γιά να πάη κοντά του. Ήταν άνήσυχος, άνυπόμονος, γιά πρώτη φορά στή ζωή του. Ποιό ήτανε τάχα αυτό τόν σχέδιο ποίχε ή νύφη του; Πώς θά τού βάλανε σε πιάξι; Πώς θά τόν μεταμορφωναν; Ποιό θά τόν πηγαΐναν; Πώς θά μπορούσε να τά καταφέρη; Άνυσταύεζε κάθε στιγμή!

Άχ, Γιάννη! Γιάννη! Παιδί μου!

Στήν πιο μεγάλη ταραχή τόν ειλανε, όταν άξαραν τού χτυπήσανε τήν πόρτα και τόν παρακάλεσαν να κλείση τόν μαγαζί και να μπη στο αυτόκίνητο. Ή παρουσία κι' ο καταδεχτικός τρόπος τής Ριρής τόν ειλανε μαγεψει σε μιά στιγμή. Τους άκολουθήσε σάν παιδι φρόνιμο κι' ύπάκουο. Τόν πηγαΐνε με τ' άμείβε σε μιά μοναχική μπυρίτσα, πού ξενοχτούσε, κατά τή Φρεατιύδα. Τό φεγγάρι έντυνε τή θάλασσα με τόν κρύο του άσημι, γεμάτο θλιμμένες κι' άόριστες νοσταλγίες. Ή Ριρή έβαλε κάτω όλη τής τή γοητευτική εύλωτρία. Τού άνοιξε όριζόντες άπόρροτους. Τούδειξε τή μελλοντική ζωή του σάν μιά φαντασμαγορία, γεμάτη παραμυθένια ώμορφιά, στοργή, τρυφεράδα, ευδαιμονία. Έ

'Ο Προκόπης ζαλιότηκε γρήγορα κι' άποκοιμήθηκε βαθειά.

— Νά πής ψέματα μιά φορά στή ζωή σου, σε μιά μεγάλη άνάγη—συλλογιότανε—κάτι πάει κι' έρχεται. Μά δω πόση πρέπει να παρουσιαστώ σόν άλλος άνδρος και να μη βγάσω άνα από τόν στόμα μου πού να μην είνε ψέμα!...

'Αποκοιμήθηκε στις πρωινές ώρες. Κι' ήτανε πειιά δέκα, πού στήν κάμαρα του γλύστρησε ο Γιάννης, ή Ριρή, ο καμαριέρης; κι' ή καμαριέρα. Τόν βρθηκαν να ορχαλιζή. Ή καμαριέρα κρατούσε δυό δέματα στο χέρι, κομμά πακετισμένη, τόν ένα μεγάλο και τ' άλλο μικρότερο. Κι' ο καμαριέρης άκολουθούσε, κρατώντας μιά μεγάλη κομψή βαλιτζά κι' ένα νεσεαίφ, γεμάτα έτικέτες έξων ευρωπαϊκών ξενοδοχείων. 'Όλοι μτήκανε στις μύτες τών ποδιών, λέγοντας:

— Σιγά, δέν ξύπνησε ακόμα!
— Τι σιγά; τούς φώναξε ή Ριρή. Είνε άργά. Πρέπει να ξυπνήση. Μόλις προφταΐνουμε!

Πρόσθεσε πώς ή πυτζάμα είνε μείνει άπόρητη, στο πόδια τού Προκόπη:
— Κίτταξε, είνε στο Γιάννη, μ' άπο-

γοίτευσί. Δέν έβραλε τήν κυρία τού.

— Μά φρουκά, έκαμ' ο Γιάννης, στενοχωρημένος. Δέν του έξήγησε κανείς.

— 'Η Ριρή γύρισε στήν καμαριέρα και τήν ρώτησε θυμωμένη :

— Γιατί δέν τόν βοήθησε να βάλει τήν τριζάμα του ;

— Αυτό δέν τόκαμα ποτέ σέ κανένα κυρία, άποκρίθηκε ή καμαριέρα, πειραγμένη.

— 'Άφρησά τ' άδέματα στό τραπέζι, τήν πρόσταξε ή Ριρή, δείχνοντας της ένα τραπεζάκι, πού ήτανε μπροστά άπ' τ' κρεβάτι. Και νά του έτο μόνος τ'ό μάντιο του στους τριάντα βαθμούς. Κατάλαβε; 'Όχι παραπάνω !

— 'Άνοιξε τ'ο τσαντάκι της, έβγαλε άπό μέσα ένα μπουκαλάκι πακεταρισμένο και τής τόδωσε.

— Νά πάρε κι αυτό τ'ο φλακόν, νά του διαζεις λίγη φουζέρο.

— Μά όχι ! 'Όχι τέτοια πράγματα, μά διαμαρτυρήθηκε ο Γιάννης.

— Γιατί ; ρώτησε ή Ριρή, μ' άπορία.

— Γιατί δέν θά θελήσ'η νά μ'η μέσα. Σέρω τί σου λέω.

— Μά ή Ριρή, χωρίς ν' άκούη, έξακουθήσε στήν καμαριέρα.

— Θά ριξής τ'ο μισό και θά φρέζης έπειτα τ'ο φλακόν στήν κάμαρά μα. Θά τ'ο άφήσης άπάνω στήν τουαλέτα. Κατάλαβε;

— 'Η καμαριέρα βγήκε νά π'η νά έτοιμάσ'η τ'ο μάντιο. 'Η Ριρή γύρισε τότε στήν καμαριέρα και τόν πρόσταξε, δείχνοντας του τήν καρέκλα πού'ε άπάνω τήν παλιά βαλιζά του Προκότη :

— 'Άφρησ'η τή μεγάλη βαλιζά έκει !

— 'Ό καμαριέρης έβραλε τήν καινούργια βαλιζά σ'η θέσι τής παλιάς και π'ησε τήν παλιή στό χέρι.

— 'Έχει πράγματα μέσα, κυρία, τής ειπε.

— Βιάτα, τόν πρόσταξε, και βάλτα πίσω άπ' τ'ο παραβάν !

— 'Ό καμαριέρης έβγαλε άπ' τή βαλιζά μερικά ζευγάκια χοντρές κάλτσες, λίγα μαντήλια, άλλα σιδερωμένα κι' άλλα τσαλακωμένα, δύο—τρία χρωματιστά ποκάμια, λαϊκά, λίγα σούβρακα μ'ε μακρού μπαταζάκια, δύο—τρεις φανέλες χοντρές και μία σύνοφι. 'Ό Γιάννης χαμοέλασε :

— 'Έχει πάρει, βλέπω, και τή σύνοφι του !

— Κι' αυτή τή βαλιζά, κυρία ; ρώτησε ο καμαριέρης, δείχνοντας τή χιλιόεφεπτονική βαλιζά του Προκότη.

— Στή χαρίζω ! Έκαμε ή Ριρή.

— Είχα μισό, κυρία, ειπε ειρωνικά ο καμαριέρης.

— Και νά π'ης κάτω, πρόσθεσε ή Ριρή, νά έτοιμάσουν τ'ο πρόγευμά του !

— Τι παίρνει συνήθως ο κύριος ;

— 'Η Ριρή βρέθηκε σ'η μεγαλύτερη άπορία :

— 'Ό κύριος παίρνει... ο κύριος ; παίρνει συνήθως... Μά βοηθήσε με και σύ κομμάτι, καμμένη φώναξε στό Γιάννη, έλαφρά έννευρωμένη.

— 'Άς τού φέρη έναν καφέ... έναν καφέ βαφί γλυκό...

— Καφέ ; Έκαμε ή Ριρή μ' άγανάκτησι. 'Α, όχι ! 'Όχι, σέ παρακαλώ ! Θά τού έτοιμάσ'η—πρόσθεσε τ'ο καμαριέρη—ένα μπρέκραστ κομπλέ : Τσάι, μπέικον, αυγά, μαρμελάδα κ.τ.λ. και πρό πάντων ένα γ ρέπ—φρούσι !

— Γκρέϊτ—φρούσι ! Διαμαρτυρήθηκε ο Γιάννης. Καμμένη Ριρή πάντα ή ίδια.

— Μάλιστα ! Γκρέϊπ—φρούσι ! Εινε πολύ σίκ ! Θάθελα τόσο πολύ νά του δείξω π'ος τ'ο τρώμε μέ τ'ο κουταλάκι. 'Έπιμεν'ον στό γκρεϊπ—φρούσι !

— Μ'ην έπιμένετε, μαντάμ, ειπε ο καμαριέρης, γιατί δέν έχουμα.

— Τι φριχτό ξενοδοχείο, ειπε ή Ριρή, κι' έδιωξε τόν καμαριέρη πολύ θυμωμένη; Πήγαυνε, δέν σέ χρειάζομαι ! Πηραίσε σ'ο τραπέζι, πού'ε άφήσει ή καμαριέρα τ'α δέματα, κι' άφου μάτακα προσπάθησε νά σπείση τούς σπάγγους τ'ο μεγάλου πακέτου, ειπε στό Γιάννη :

— 'Έχεις ένα σουγιαδάκι ;

— 'Ό Γιάννης τής έδωσε ένα φαλλιάκι πού βρήκε σ'ο νεσεσιό.

— Τι έχεις αυτού; τή ρώτησε, δει χοντράς τ'ο μεγάλο πακέτο.

— Μά, βέβαια ! πού νά ξέρη ο κύριος τί έχω ! ειπε ή Ριρή μ' άγανάκτησι. Πρόκειται νά μεταμορφώσουμε έναν όλόκληρο μπαμπά... και ο κύριος κάθεται σ'ο ξενοδοχείο και π'ρέπει έγω νά τρέξω στους δρόμους τής Θεσσαλονίκης, νά ψάξω για τ'α έξοστούσ'η αυτής τής μεταμορφώσεως !

— Δέν εινε άσυχλία δυσάρεστη ή γυναικες τρελλάνονται νά φωνάζουν, άκριβώς, για νά γυρίζουν.

— 'Α, έτσι λές; 'Αν πήγαυνε όμως έσύ σ'ο μ'ηγαζιά, δέν θά ειχα έγω αυτή τήν πολύ δυσάρεστη συνάντησι σήμερα τ'ο πρωί.

— Ποιά δυσάρεστη συνάντησι; ρώτησε ο Γιάννης μ' έκπληξι.

— Και τότε ή Ριρή τού διηγήθηκε π'ος ειχε συναντηθ'η σ'ο δρόμο μέ τή Λένα Λέρου, μία παιδική τής φίλην πού'εταν παντρεμένη μ' ένα καθηγητή τ'ο Πανεπιστημίου κι' έμενε σ'η Θεσσαλονίκη, εδ'ά και λίγον καιρό.

— Και ειπε τότε δυσάρεστο—ρώτησε μ' άπορία ο Γιάννης—λοιπόν, ν' άπανήση κανείς μία παιδική του φίλη ;

— Δέν ήθελα νά μέ δ'η. 'Έπεσε άπάνω μου μ' ένα σωφό έρωτήσεσι. 'Αναγκάστηκε νά τής π'ω π'ος ήρθαμε νά προυπαντήσουμε τόν μπαμπά, π'ος τόν κούρασε τ'ο ταξίδι, π'ος εινε κομμάτι αδιάθετος και κατέβηκε για είκοσιτέσσερες ώρες εδ'ά ν' άναπαυθ'η.

— 'Ε, και τί κακό έ'ν' αυτό ;

— Πόσο λίγο καταλαβαίνεις μερικάς φορές, έκαμε ή Ριρή. 'Αμέσως μου ειπε π'ος θέλει νά τόν γνωρίσ'η π'ος θέλει νά γνωρίσ'η και σένα π'ος μ'ς καλεί τ'ο μεσημέρι νά φάμε μαζί.

— Και δέχτηκε ;

— Τής ειπα π'ος φεύγομα άπόψε μέ τ'ο αεροπλάνο, π'ος μόλις έχουμα καιρό νά κάνομα κάτι μικροφώνια πού θέλομα και νά πάμε στό αεροδρόμιο... Μά μπορεί κανείς νά γλυτώσ'η άπ' αυτήν; Θέλει νά μάθ'η, νά ιδ'η, ν' άκούσ'η...

— 'Επί τέλους, ειπε ο Γιάννης, δέν εινε και κανένα μεγάλο δυστύχημα...

— 'Α, έτσι νομίζεις; 'Εγώ δέν θέλω νά ιδ'η τ'ο μπαμπά τή στιγμή πού μεταμορφώνεται; και δέ θά τόν ιδ'η. Θά τόν γνωρίσ'η μεταμορφωμένο. Εινε, έξερεις, μία πολυλογού, μία κανκανιέρα...

— Κι' άνοίγοντας τ'ο μεγάλο δέμα και δείχνοντας στό Γιάννη ένα θαυμάσιο μπουρνούζι πολυτελείας, πρόσθεσε :

— Κι' όλα αυτά για τ'ο μπουρνούζι ! Μά τί μπουρνούζι όμως ! Δέν εινε χάριμα ;

— Μπουρνούζι για τή Νταβίλ ! ειπε ο Γιάννης.

— 'Όχι παίζομα ! Θά τ'α χόσ'η !

— 'Ελα νά σέ φιλήσω για τ'ο μπουρνούζι !

— 'Η Ριρή τού πρότεινε τ'ο ένα μάγουλο. 'Ό Γιάννης όμως τή φίλησε και σ'ο άλλο.

— Γιατί δύο; ρώτησε ή Ριρή μέ χαμόγελο ναζιάρικο. Τ'ο μπουρνούζι εινε ένα.

— Ναι, παιδί μου ! άλλα έχει δύο μανίτια !

— 'Αμ' ή παντοφλες; Έκαμε ή Ριρή, άνοίγοντας και τ'ο άλλο πακέτο. 'Η τελευταία βήξ'η τής σανδαλοποιίας. Εινε άπό φώκια βερνιτάμπ !

— 'Ω, πού τίς βόητες ;

— Σ' έναν 'Εβραίο !

— 'Ελα νά σέ φιλήσω και για τίς παντοφλες ; ειπε ο Γιάννης, κατενθουσιασμένος.

— Και τή φίλησε σ'ο ένα τής μάγουλο.

— Και ή παντοφλες εινε δύο ! τ'ο θύμισε ή Ριρή μέ νάζι. Τή φίλησε και σ'ο άλλο μάγουλο. 'Η Ριρή τού έξέφυγε π'ηγε τίς παντοφλες σ'η θέσι τους, π'ηγε τίς παλιές τού Προκότη, μαζί μέ τ'α βαρεία τού παπουτσιά και τ'α πέταξε όλα μαζί πίσω άπό τ'ο παραβάν. 'Ό κρότος έζήτησε τόν Προκότη. Τινάχτηκε τρομαγμένος, φωνάζοντας :

— 'Ω, πάει, τόν έκαμα τή ζημιά ! Τάσπασα ! Πού ειμαι ; Π'ος ειμαι ; Γιατί ειμαι ; Ποιοι ειλαστε σεις ;

— Μπ'ον ζούρ, ταπά ! τού φώναζε ή Ριρή, π'ηδώντας σ'ο κρεβάτι πλάι του.

— Καλημέρα, μπαμπά ! τού τ'ώνισε ο Γιάννης άπό τήν άλλη μεριά τού κρεββατιού.

— 'Εσείς ειλαστε, παιδιά μου ; 'Εδώ ειλαστε; ρώτησε, τώρα, ο Προκότης. Π'ηρα μία τρομάρα !

— Μά γιατί ; Γιατί ; Έκαμ' ο Γιάννης ;

— 'Εβραλα δνευρο... Δέν ξέρω π'ος σ'ας ήθε, λεί, νά μου φέρετε ένα ταφι γεμάτο αυγά.

— Ένα ταφι αυγά; ρώτησε γελώντας ή Ριρή.

— Ναι, έκαμ' ο Προκότης. Τι εινε άμα ιδ'ης σ'όν ύπνο σου αυγά σ'ο ταφι; Αυγά ξέρω π'ος εινε κακό μ'α ταφι δέν έχω μαδαφι.

— Και γιατί τρώμαζες ; ρώτησε ο Γιάννης.

— Μ'ε βάλτα νά χορέγω άπάνω σ'ε αυγά και μούτατε : «Κύτα καλά μ'ην τύχη και τ'α σπάζσ'η!» Μά π'ος γίνεται, μωρέ παιδί μου ; Τάναμα μελνέτι.

— Π'ος πέρασε; Κοιμήθηκες καλά ; ρώτησε ή Ριρή.

— Σ'άν τ' άρνι σ'η σούβλα. Τ'α χαράματα μέ π'ηγε ο ύπνος... Μά π'ος νά κοιμηθ'ω; 'Όλη νύχτα συλλογίζομανα αυτά π'ου ρούπατε σ'ο αιδερόδρομο. Εινε δουλειές αυτές; Δουλειές για μένα;

— Πάλι τ'α ίδια; Έκαμ' ή Ριρή, ζαηρά. Τόσο δύσκολο εινε νά καταλάβ'η;

— Ναι, ειπε ο Προκότης μέ πικρό χαμόγελο... 'Ολ' αυτά μούχρονται κομμάτι ζόρια.

— Θέλεις νά σου τ'α επανάλωθ'η τώρα πού ειαι ήσυχώτερος; ρώτησε ή Ριρή... Και χωρίς νά περιεμ'η άπαντησι, άρχισε νά μιλ'η γλήγορα σ'ο νάζι με μ'ημα :

— 'Επρεπε, μπαμπά, για τ'ο καλό σου, για τ'ο καλό μας, νά μ'η σέ παρουσιάσομα άπ' τήν αρχή σ'ους συγγενεις, σ'ους φίλους, ενφιν, σ'όν κόσμο μας.

(Άκολουθεί)

Τόν περιώδωσε σ'ε μία καμαριέρα νά τόν φροντίσ'η.